

BREUS

■ Palmarès de l'edició XXII dels Premis Butaca

Les obres *Dansa d'agost*, de Ferran Utzer, i *Molt soroll per no res*, d'Àngel Llàcer, han esdevingut triomfadores de l'última edició dels Premis Butaca de teatre català. Quatre són els guardons aconseguits per

cadascuna, incloent els de millor muntatge, millor actriu de repartiment per Mònica Ló-

pez, millor musical i millor actor de musical per David Verdaguer. La butaca a la millor direcció ha reconegut el treball de Carme

Portaceli en la proposta *Només són dones*. La resta de guardons interpretatius han caigut a mans de Clara Segura, Pol López, Lluís Villanueva i Mercè Martínez.

■ La dansa com a ferramenta del canvi

L'Espai Inestable de València acull els dies 26 i 27 de desembre l'es-

pectacle de dansa *Brea i Plomes*, una peça creada per la coreògrafa Beatriz Palenzuela, arran de la seva experiència durant el període d'activitat del 15M. Amb el cos i una màscara d'home, la protagonista fa un recorregut per les dictadures del passat i del present per reflexionar sobre l'ésser i la capacitat humana per generar canvis.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU
Francesc.Foguet@uab.cat

Una celebració desangelada

El Teatre Lliure festeja els quaranta anys de singladura amb la reposició de *Les noces de Fígaro*, de Beaumarchais, un text que va estrenar Fabià Puigserver el 1989. El nou muntatge, dirigit per Lluís Homar, s'ha mantingut fidel a l'original. Quatre dècades del Lliure demanen una bona celebració que, més enllà de la nostàlgia, impulsi cap al futur un projecte de teatre públic que ha passat per etapes de crisi, penes, treballs i alegries, però que, en conjunt, pot fer un balanç satisfactori del camí recorregut.

Les noces de Fígaro ens situa en el palau del comte d'Almaviva, en una Sevilla tipificada del segle divuit. Els criats dels senyors, Fígaro i Susanna, han de superar un gavadal d'embulls i dificultats abans de poder enllaçar-se en matrimoni. L'embolca que fa fort deixa aflorar les relacions de poder entre amos i criats, la condició de la dona com a objecte d'intercanvi i la doble moral d'una aristocràcia que, tot i les aparences, encara vol exercir els antics drets feudals, com el de cuixa.

Homar, un veterà de la casa, ha estat molt respectuós, potser massa i tot, amb el muntatge referencial, cercant la màgia que va fer possible un dels grans èxits de públic del Lliure. La seva proposta incideix en el caràcter lúdic i reivindicatiu de l'obra de Beaumarchais-Puigserver. L'equip –de primera categoria– que va estrenar l'espectacle el 1989 de segur que va aconseguir una interpretació ben cohesionada. El que l'ha recuperat ara, en canvi, presenta desnivells importants. Encerten millor el paper Mar Ulldemolins (Susanna), Joan Carreras (comte Almaviva) i Victòria Pagès (Marcelina).

Dividida en dues parts, només al final de cadascuna l'espectacle guanya en frescor i vivacitat, sobretot en els duels dialèctics entre les parelles de personatges i en les escenes corals. Per dissort, hi ha massa baixades de to, amb interpretacions que passen via, contràries a l'ànima artesanal del Lliure. Així i tot, la representació distreu i fa patxoca. L'escenografia ideada per Puigserver, una joguina carregada d'intel·ligència escènica, hi contribueix notablement, encara que no tingui l'encant ni la intimitat de l'espai de Gràcia. L'estrena del 1989 era una fita en la ruta; la del 2016, desangelada, interpel·la la trajectòria brillant del Lliure.